

Ἀρχιερατικὸ Μήνυμα
ἐπὶ τῇ πρώτῃ Θεῖα Λειτουργίᾳ
στὸν νέο Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου
στὸ Βέλκε Μεζιρίτσι τῆς Τσεχίας
Κυριακῆ, 9/22.12.2013

Θεῖα Δωρεὰ Ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί!

Μεγάλῃ πνευματικῇ χαρᾷ, συμμετέχουμε νοερῶς καὶ προσευχητικῶς, παρὰ τὴν μὴ δυνατότητα αὐτοπροσώπου παρουσίας, στὴν ἔναρξι λειτουργίας καὶ τὴν τέλεσι τῆς πρώτης Θεῖας Λειτουργίας, στὸν νέο Ἱερὸ Ναὸ μας τῶν Ἁγίων Ἰσαποστόλων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, στὸ Βέλκε Μεζιρίτσι τῆς Τσεχίας, στὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη.

Θεωροῦμε μετὰ βεβαιότητος τὸ γεγονὸς τοῦτο ὡς μία ἰδιαίτερη εὐλογία τῆς Χάριτος τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ μας καὶ μία θεῖα Δωρεὰ τῶν Θεσσαλονικέων Ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, στὴν ἐκκλησιαστικὴ μας παρουσία καὶ διακονία στὴν χώρα τῆς Τσεχίας.

Ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ τρέχον ἔτος (2013) ἐορτάζουμε τὴν **Ἐπέτειο τῶν 1150 ἐτῶν** ἀπὸ τῆς ἀφίξεως στὴν Μεγάλῃ Μοραβία, τὸ φθινόπωρο τοῦ 863, τῶν ἀπεσταλμένων ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι Φωτιστῶν καὶ Ἐκπολιτιστῶν τῶν Σλάβων, ἡ παροῦσα εὐκαιρία τῆς πνευματικῆς μας Συνάξεως συνιστᾷ τὴν **ἐκδηλῆ συμμετοχὴ μας** στὴν ἱστορικὴ αὐτὴ Ἐπέτειο. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀποτελεῖ **σταθμὸ** στὴν πορεία μας, μὲ σημαντικὲς προεκτάσεις.

* * *

Ο ΚΑΘΕ Ὁρθόδοξος Ἱερὸς Ναός, εἶναι ἓνας «οὐρανὸς ἐπίγειος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατοικεῖ καὶ ἐμπεριπατεῖ ὁ ἐπουράνιος Θεὸς» (Ἅγιος Γερμανὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως), κατὰ ἐξαίρετο τρόπο. Εἶναι ἓνα **πνευματικὸ λιμάνι** στὴν ταραγμένη θάλασσα τοῦ βίου, ὅπου βασιλεύει ἡ Εἰρήνη τοῦ Θεοῦ· εἶναι ἓνα «**σχολεῖον πνευματικῆς ζωῆς...**, τὸ ὁποῖο μεταφέρει [τοὺς ἀνθρώπους] ἀπὸ τὴν γῆ στὸν οὐρανὸν» (Ἅγιος Ἰωάννης

Χρυσόστομος), συνιστώντας πραγματικά ένα **κομμάτι του Ουρανού** στην ταπεινή μας γῆ.

Ἐντὸς δὲ τοῦ θεοῦ Ναοῦ, προσφέρουμε τὴν εὐάρεστη Λατρεία μας, «*μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας*» (Ἐβρ. ιβ' 28) στὸν ἀληθινὸ καὶ ζῶντα Θεὸ ἡμῶν, ἰστάμενοι ἐνώπιον τῆς θείας Παρουσίας Του. Οἱ βαπτισθέντες καὶ ἐνταχθέντες στὸ ἀληθινὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἔχουμε τὸ ἱερὸ προνόμιο νὰ λατρεύουμε τὸν Θεὸ «*ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ*» (Ἰωάν. δ' 23, 24). Ἄλλωστε, Ὁρθοδοξία σημαίνει πρωτίστως ὀρθὴ λατρεία καὶ κατόπιν ὀρθὴ γνώμη/γνώσι. Βαδίζοντας ἐν καινότητι ζωῆς, νεκροὶ γιὰ τὴν ἁμαρτία καὶ ζῶντες γιὰ τὸν Θεό, μὲ τὴν ἐπιτέλεσι τῶν θείων Ἐντολῶν, βιώνουμε στὴν Λατρεία τῆς Ἐκκλησίας τὸ **Μυστήριον τῆς θείας Ἀγάπης**, δηλαδὴ τὸν Σταυρὸ καὶ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ κέντρο τὴν Θεία Εὐχαριστία.

Ἡ Θεία Εὐχαριστία ἀποτελεῖ μιὰ **ιερὴ Πρόσκλησι** γιὰ ἄξια κατὰ τὸ δυνατὸν συμμετοχὴ, πρὸς ἀγιασμὸν τῆς ὅλης ὑπάρξεώς μας καὶ **ζωὴ ἀληθινή**, διότι ἡ Εὐχαριστία εἶναι τὸ «*συστατικόν*», δηλαδὴ ἡ **ἀναπνοὴ** καὶ ἡ **τροφὴ**, τῆς ψυχῆς μας. Μόνον διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀναφορὰ τοῦ εἶναι μας στὸν Θεὸ καὶ ὁ θεῖος προσανατολισμὸς τῆς ζωῆς μας, τὸ ἀνοιγμὰ μας στὴν αἰωνιότητα, ἡ ναοποίησίς μας. Ἐντὸς λοιπὸν τοῦ *χειροποιήτου* Ναοῦ ἀπεργάζεται ἡ σωτηρία μας, ἐφ' ὅσον καθιστάμεθα **ἀχειροποίητοι Ναοί**, κατοικητήρια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Δεχόμενοι τὸν Χριστὸ στὰ εἶδη τοῦ Ἄρτου καὶ τοῦ Οἴνου, τὰ Ὅποια μεταβάλλονται μυστηριωδῶς σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Του, ἐνούμενοι μετ' Αὐτοῦ «*εἰς πνεῦμα ἓν*» (πρβλ. Α' Κορ. στ' 17), καταυγαζόμενοι μὲ τὸ Ἄκτιστο Φῶς τῆς Θεότητός Του, γινόμεθα **ἀψευδεῖς Μάρτυρες Του** στὸν κόσμον γύρω μας, μεταδίδοντες ἐλπίδα, θέρμη Χάριτος, θυσιαστικὴ διακονία καὶ προσφορὰ ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ Ἱεραποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀβίαστη κλησι κάθε καλοπροαιρέτου ἀνθρώπου γιὰ **Κοινωνία** μὲ τὸν Θεάνθρωπο, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἐν χρόνῳ στὴν γῆ καὶ συνεχίζεται στὴν ἄπειρη αἰωνιότητα! Μόνον ἡ ἀληθινὴ κοινωνία μὲ τὸν Χριστό, μὲ τὸν ζωοποιὸ Σταυρὸ καὶ τὴν χαρμόσυνη Ἀνάστασί Του, παρέχει στὸν ἄνθρωπο νόημα, λογικότητα καὶ χαρά, πραγματικὴ **ὑπαρξιακὴ καταξίωσι**· ἐνῶ ἀντίθετα, κάθε τι ποὺ ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν Χριστό, ἐπιφέρει τὴν φθορά, τὴν νέκρωσι καὶ τὴν παραφροσύνη.

* * *

ΕΧΟΝΤΕΣ ὅλα αὐτὰ ὑπ' ὄψιν τους οἱ Ἅγιοι Ἰσαπόστολοι ἀπὸ τὸ Βυζάντιο Κύριλλος καὶ Μεθόδιος, καὶ ἀποβλέποντες στὴν ἐδραίωσι

μιᾶς γνήσιας τοπικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἔδρας μεταξὺ τῶν Σλάβων προσηλύτων, ἔδωσαν ἔμφασι στὴν ὀργάνωσι τῆς θείας Λατρείας, στὸν εὐαγγελισμό τοῦ γηγενοῦς πληθυσμοῦ καὶ στὴν ἐξασφάλισι ἰκανῶν μαθητῶν-συνεχιστῶν τοῦ ἱεροῦ ἔργου. Γιὰ ὅλα αὐτά, χρειάζόταν κατάλληλο γλωσσικὸ ὄργανο καὶ γνωρίζουμε ὅτι ἐπινόησαν τὰ *γλαγολιτικά*, τὸ *πρῶτο σλαβικὸ ἀλφάβητο*, ὥστε νὰ συντελεσθῆ **ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα γεγονότα στὴν παγκόσμια ἱστορία: ἡ εἴσοδος στὸν Χριστιανισμό καὶ τὸν Πολιτισμὸ τῶν σλαβικῶν λαῶν.**

Οἱ Ἅγιοι Ἰσαπόστολοι, στὴν ἐνωμένη ἀκόμη τότε Χριστιανοσύνη Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἔλαβαν τὴν ἔγκρισι καὶ ἀπὸ τὴν Ρώμη γιὰ τὸ εὐαγγελικὸ ἔργο τους, καὶ ἀποτέλεσαν ὑποδείγματα φορέων **γνησίας ἐκκλησιαστικῆς Καθολικότητος**: δέχονταν ἢ καὶ ἀνέχονταν στοιχεῖα διαφορετικότητος, τὰ ὅποια ὅμως δὲν ἔπλητταν τὸν κοινὸ θησαυρὸ τῆς Πίστεως καὶ τὴν κοινὴ δωρεὰ τῆς Ἀγάπης. Πάρα ταῦτα, ὅταν ἡ Πίστις διασαλευόταν καὶ ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ἐμποδιζόταν, ἢ καὶ ὅταν τὸ χριστιανικὸ ἦθος καταπατιόταν, οἱ Ἅγιοι δὲν δίσταζαν νὰ ἔλθουν σὲ σύγκρουσι εἴτε μὲ ἐκκλησιαστικούς εἴτε μὲ κοσμικούς ἄρχοντες, προκειμένου νὰ διαφυλάξουν καὶ διασφαλίσουν τὴν Καθολικότητα τῆς ἀληθοῦς Πίστεως.

Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, ἡ ἀντίδρασις τους ἔναντι τῶν Γερμανοφράγκων «*τριγλωσσιτῶν*» ἦταν χωρὶς συγκατάβασι· δὲν ὑπάρχουν τρεῖς μόνον ἱερὲς γλώσσες, πού νὰ λατρεύεται ὁ Θεὸς δῆθεν μόνον σὲ αὐτές, ἀλλὰ κάθε λαὸς ὀφείλει νὰ Τὸν λατρεύῃ στὴν ἰδική του γλώσσα. Μάλιστα, ἀκόμη καὶ ὅταν ἓνας νέος Πάπας ἀναίρεσε προηγηθεῖσα ἔγκρισι τῆς Ρώμης γιὰ χρῆσι τῆς σλαβικῆς γλώσσης στὴν Λατρεία, καὶ ἀπαγόρευσε τὴν χρῆσι της, *οἱ Ἅγιοι δὲν τήρησαν μία τέτοια ἐντολή· ἡ αὐθεντία τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης δὲν γινόταν ἀποδεκτὴ, ὅταν αὐτὴ δὲν ἦταν σύμφωνη μὲ τὴν Ἀλήθεια καὶ δὲν ὑπηρετοῦσε τὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς ἀνάγκες τοῦ Ποιμνίου.*

Οἱ Ἅγιοι Κύριλλος καὶ Μεθόδιος καὶ οἱ Μαθητές τους, ὅπως εἶναι γνωστό, ὑπέστησαν *διωγμὸ* στὴν κοιτίδα τῆς Ἱεραποστολῆς τους, στὴν Μεγάλῃ Μοραβία, διότι ἀντιτάχθηκαν ἀποφασιστικὰ στὴν εἰσαγωγὴ αἰρέσεως ἀπὸ τοὺς «*τριγλωσσίτες*» Γερμανοφράγκους· οἱ τελευταῖοι, χωρὶς ἀκόμη τὴν ἔγκρισι τῆς Ρώμης, εἰσήγαγαν στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως τὴν «*νίσιοπατερικὴν αἶρσιν*» τοῦ Filioque, ἢ ὅποια συνιστοῦσε παραχάραξι τοῦ Εὐαγγελίου (βλ. Ἰωάν. ιε' 26) καὶ τῆς Ἀποφάσεως τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, περὶ ἀπαγορεύσεως οἰασδήποτε προσθαφαιρέσεως στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως. Ἡ ἐμμονὴ τῶν Ἀγίων στὴν Ἀλήθεια, μὲ ὁμολογιακὸ καὶ μαρτυρικὸ φρόνημα, εἶχε **προφητικὴ σημασία**: ἄν

ἡ Ρώμη δὲν ἀναχαίτιζε τὴν ἐκτροπὴ τῶν Γερμανοφράγκων, θὰ ἐξέπιπτε καὶ ἡ ἴδια τῆς ἀληθινῆς Πίστεως, ὅπως δυστυχῶς συνέβη ἐνάμιση περίπου αἰῶνα ἀργότερα!

Γιὰ τοὺς Ἁγίους καὶ τοὺς Μαθητές τους, ἡ ἀποκατάστασις τῆς Ἐνότητος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐπιτυγχάνεται μόνον κατόπιν **μετανοίας** τῶν ἐκτραπέντων ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια, διὰ τῆς πλήρους ἀποδοχῆς τῆς παραδεδομένης καὶ ἀποκαλυπτικῆς Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας. **Ὅσο δὲν συμβαίνει αὐτό, δὲν εἶναι δυνατὴ ὅποιαδήποτε μορφὴ ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας.**

* * *

ΟΠΩΣ καταλαβαίνουμε, οἱ Ἅγιοι Κύριλλος καὶ Μεθόδιος εἶναι φορεῖς τῆς **Οἰκουμενικότητος τῆς Πίστεως**, ἀλλὰ σαφῶς καὶ ἀπολύτως **ὄχι Οἰκουμενισταί!** Καὶ τὸ Μήνυμά τους σήμερα, στὴν ἐποχὴ τῆς διαδόσεως καὶ ἐπικρατήσεως τοῦ *Οἰκουμενιστικοῦ πνεύματος*, εἶναι ἰδιαιτέρα ἐπίκαιρο καὶ ἐγκυρο. Ἐδῶ καὶ ἓναν περίπου αἰῶνα, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία πλήττεται ἀπὸ τὴν ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παρατηρηθῆται ἐμφανῶς μία ἔκπτωσις Πίστεως τῶν ἐπισήμων ἐκκλησιαστικῶν διοικήσεων, ἓνας συμβιβασμός, μία ἐκκοσμίκευσις, μία ἀλλοίωσις τοῦ Ὁρθοδόξου Ἦθους, μία διάβρωσις ἀποστατικῆ. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Ἅγιοι ἀποτελοῦν **φωτεινὰ ὄροσημα**, γιὰ ἀνακάλυψι καὶ διακράτησι τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου ταυτότητός μας, ὥστε νὰ ἀποτραπῆ ἡ ἐξάπλωσις τῆς φθορᾶς καὶ νὰ ὑπάρξῃ μία ὄντως Ὁρθόδοξη Μαρτυρία Πίστεως καὶ Ἀρετῆς, Φιλανθρωπίας καὶ Διακονίας στὸν κόσμον σήμερα.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας τῶν Ἐνισταμένων, ὑπὸ τὴν φωτισμένην πηδαιλουχίαν τοῦ ἀειμνήστου Πατρὸς καὶ Μητροπολίτου μας Κυπριανοῦ († 2013), ὡς καὶ τοῦ διαδόχου Αὐτοῦ στὴν Προεδρίαν Κυπριανοῦ τοῦ νεωτέρου, αὐτὴ τὴν ἀποστολὴν ὑπηρετεῖ ὅπου ὁ Κύριός μας ἐπιτρέπει, ἀκόμη καὶ στὴν εὐλογημένην γῆν τῆς Τσεχίας. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ χαρὰ μας τόσον ἡμῶν τῶν Ἐπισκόπων, ὅσον καὶ τοῦ ὅπου γῆς Κλήρου καὶ Λαοῦ μας, εἶναι μεγάλη καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη μας ἀπεριόριστη γιὰ τὸ σημερινὸ γεγονός!

Ἡ ἴδρυσις ἐνὸς ἀκόμῃ **Φάρου** τηλαυγοῦς, ἐκπέμποντος τὸ ἰλαρὸν Φῶς τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἀποτελεῖ ἐλπιδοφόρο καὶ εὐφρόσυνο συμβάν. Παρὰ τὴν μικρότητα καὶ ἀναξιότητά μας, ἐλεηθήκαμε νὰ ἡμαστε **μακρυνοὶ ἀπόγονοι** τῶν Ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, διακρατοῦντες τὴν αὐτὴν ἀγία Πίστι καὶ μεταλαμπαδεύοντες τὸ αὐτὸ σωστικὸν Μήνυμά της. Ἡ ἐπιμονὴ τους στὴν **Ἱεραποστολή**, στὴν **Λατρεία** καὶ στὴν **Θυσία**, μᾶς καθιστᾷ ὑπευθύνους γιὰ τὴν καρδιακὴ

κάθαρόι μας, γιὰ τὴν ἔκφρασι τῆς Πίστεώς μας μὲ ἔργα ἀγαθὰ, ὡς καὶ γιὰ τὴν ὑπηρεσία τοῦ συμφέροντος τῶν πολλῶν, ὥστε νὰ συνεχίσουμε τὸ ἀποστολικὸ ἔργο τους καὶ στὸν χῶρο, ὅπου αὐτοὶ μεγαλοῦργησαν.

Ὁ ταπεινός, ἀλλὰ ὠραῖος καὶ κατανυκτικὸς αὐτὸς Ναός τους, ἄς εἶναι σύμβολο καὶ ὑπενθύμισις τοῦ χρέους μας, καὶ εἶθε νὰ ἀποτελέσῃ *κέντρο πνευματικῆς ἀναγεννήσεως*.

Ἡ ἐπίσημη τοπικὴ ὀρθόδοξη ἐκκλησία Τσεχίας καὶ Σλοβακίας, διέρχεται κατὰ συγκυρίαν τὴν περίοδο αὐτὴ μία μεγάλη κρίσι, διάστασι καὶ διασάλευσι, ὡς ἀπότοκο μὴ ὀρθῆς πορείας στὰ ἴχνη τῶν Ἁγίων Θεσσαλονικέων Ἰσαποστόλων. Ἡ παρουσία μας στὸν χῶρο αὐτὸ δὲν ἀποβλέπει στὴν περαιτέρω ἐπιδείνωσι τῆς λυπηρᾶς καταστάσεως (ἄλλωστε εἴμαστε ποσοτικὰ ἐλάχιστοι καὶ δὲν ἐργαζόμαστε «ἐπιθετικὰ» καὶ «προσηλυτιστικά»), ἀλλὰ στὴν διόρθωσί της, ὑπὸ τὴν ἐξῆς ἔννοια: **εἴμαστε ἢ ἐλευθέρα καὶ ζῶσα Συνείδησις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ κομίζουμε τὸ μήνυμα τῆς διακριτικῆς ἐμμονῆς στὰ παραδεδομένα, γιὰ τὴν ἀνόθευτη μετάδοσί τους, μὲ φρόνημα θυσιαστικόν, χωρὶς ἴχνος ἰδιοτελείας.** Ἄν οἱ λεγόμενες ἐπίσημες ἐκκλησίαις υἰοθετήσουν αὐτὴ τὴν **στᾶσι** καὶ αὐτὸ τὸν **τρόπο**, θὰ ἀπεγκλωβισθοῦν ἀπὸ τὰ θανάσιμα δεσμὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῶν λοιπῶν προαναφερθέντων δεινῶν, στὰ ὁποῖα ἔχουν περιπλακῆ, ὥστε **νὰ ἐπανεύρουν τὴν ἀμαυρωθεῖσα ταυτότητά τους** καὶ νὰ ἐπιτελέσουν τὴν σωτήρια ἀποστολή τους· τότε καὶ ἡ ἰδική μας ἰδιαίτερη ἀποστολή θὰ θεωρήσουμε ὅτι θὰ ἔχη περατωθῆ, τόσο στὴν Ἑλλάδα, ὅσο καὶ στὴν Τσεχία καὶ στὸν κόσμον ὁλόκληρον. Ὅσο ὅμως δὲν γίνεται αὐτό, ἀλλὰ τὰ πράγματα χειροτερεύουν προϊόντος τοῦ χρόνου, **θεωροῦμε τὴν ἀποστολή μας ὡς ἐκ Θεοῦ ἀνατεθεῖσα καὶ ὑπὸ τῶν Ἁγίων εὐλογηθεῖσα, θὰ τὴν ἐξακολουθήσουμε δέ, ἐν ταπεινώσει καὶ εὐχαριστίᾳ, ἕως θανάτου!** Ἐως ὅτου ἡ αἵρεσις κατασχυνθῆ καὶ καταδικασθῆ ὀριστικῶς!

* * *

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ τὶς τοπικὲς δημοτικὲς ἀρχὲς τῆς πόλεως αὐτῆς, γιὰ τὴν εὐγενῆ καὶ πρόθυμη παραχώρησι τοῦ κτηρίου τούτου· εὐχαριστοῦμε ὅλους, Κληρικοὺς καὶ Λαϊκοὺς, ὅσοι ἐκοπίασαν γιὰ τὴν μετατροπὴ τοῦ χώρου σὲ Ναὸ Κυρίου εὐλογημένο καὶ ἅγιο. Συγχαίρουμε γιὰ τὴν *Λυχνία* ποὺ ἄναψε καὶ μεταδίδει πλέον τὸ Φῶς τῆς Χάριτος. Εἶθε νὰ παραμείνῃ ἄσβεστο καὶ νὰ γίνεται ἄπλετο! Προσδοκοῦμε, μὲ καλὴ ἐλπίδα, νὰ ἔλθουμε σὲ ὀλίγους μῆνες στὴν χώρα Σας, ὥστε νὰ μεταδώσουμε τὴν ἀρχιερατικὴ μας εὐλογία στὸν ἅγιο Οἶκον τοῦτο καὶ τοὺς ἐν Αὐτῷ καὶ παρακαλοῦμε νὰ εὐχεσθε, ὥστε ἡ εὐλογημένη αὐτὴ ἐπιθυμία μας νὰ πραγματοποιηθῆ ἄνευ ἐμποδίου!

Ἔτη πολλά, καλὲς ἑορτὲς καὶ εὐλογημένη ποντοπορία!

Μὲ ἐγκάρδιες εὐχὲς καὶ εὐλογίαι,
ἐκ μέρους καὶ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας
ἐν Ἐπισκόποις ἐλάχιστος
† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης